

233 –Πρὸς τὰ ἑλληνικὰ νειάτα: Ἡ ἔννοια τῆς προσωπικῆς θυσίας γιὰ τὴν ἐπίτευξη πνευματικοῦ σκοποῦ

Ἄν καὶ ζωντανὸς σᾶς ὀμιλῶ ἐκ τοῦ τάφου καὶ τὰ γραπτὰ μου θὰ συνεχίζουσι νὰ σᾶς ὀμιλοῦν γιὰ ἑκατοντάδες χρόνια. Εἶχα τὴν τύχη νὰ εἶμαι ἀπολύτως ἀνεξάρτητος ὅλη μου τὴν ζωὴ. Οὐδεὶς ἠδυνήθη ποτὲ νὰ μὲ πιέσῃ, οὔτε μυστικὲς ὑπηρεσίες, οὔτε τὰ κατεστημένα τοῦ χρήματος, οὔτε ἐργοδότες, οὔτε ἐκκλησίες, οὔτε κόμματα. Ποτὲ δὲν ἐκάρφωσα κανέναν γιὰ προσωπικὸ ὄφελος, ποτὲ δὲν παρεσύρθην σὲ προσωπικὴ ἐκδίκηση. Ποτὲ δὲν ἔκρουσα ἐνδόμυχες σκέψεις καὶ ὠμίλησα καὶ ὀμιλῶ μὲ τὴν εἰλικρίνεια νεογεννήτου παιδιοῦ, ὅπως ὁ Ζάν-Ζακ Ρουσσώ σὲ Ἐξομολογήσεις του. Ἐκτὸς τοῦ Ρουσσώ οὐδεὶς μοῦ ὁμοιάζει καὶ σὲ κανένα ὁμοιάζω.

Παρὰ ταῦτα, ἐχόρτασα ἀπὸ τίτλους, ἀπὸ ἐπιστημονικὲς διακρίσεις ἀπὸ ὑψηλοὺς μισθοὺς καὶ ποτὲ δὲν ἔμεινα ἀνεργὸς καὶ ποτὲ δὲν ἐνεκλείσθη σὲ φυλακὲς, καὶ δὲν ἐβασανίσθη ποτέ. Ἔμεινα πάντα καὶ χαρούμενος καὶ εὐτυχισμένος μὲ τὴν μόνη ἐξαίρεση μιᾶς βαθιᾶς ἐρωτικῆς πληγῆς. Ἔχω καταπληκτικὴ σύζυγο, τέσσερα παιδιά καὶ πολλὰ ἐγγόνια.

Πῶς κάτι τέτοιο ἔγινε δυνατό; Ἀπευθύνομαι στὰ καταπονημένα ἑλληνικὰ νειάτα στὰ ὁποῖα καὶ μόνον χρωστῶ ἀπάντηση. Βλέπω τὶς Ἑλληνίδες, ἀπὸ καρυάτιδες στὰ 15 τοὺς καὶ τὰ μάτια ὀρθάνοικτα ἀπὸ εἰλικρίνεια νὰ μεταμορφώνονται σὲ ἄσχημα τερατώδη πρόσωπα δημοσίων ὑπαλλήλων μὲ τὰ ὁποῖα οἰοσθήτε ἄνδρας κάνει τὸ λάθος νὰ συνάψῃ συζυγικὲς σχέσεις θὰ περιπέσῃ στὸν λάκκο τῶν ἐχιδνῶν.

Εἶχα πατέρα τὸν Νῖκο Κιτσίκη ποὺ παρὰ τὸ ἀξεπέραστο ἐπιστημονικὸ του ἀνάστημα εἶχε καρδιὰ καὶ μάτια μικροῦ παιδιοῦ. Ἄν καὶ ἄθεος ἐνεφορεῖτο ἀπὸ τὴν μόνη ἰδεολογία ποὺ πλησιάζει τὸ θεῖο τῶν μοναστηρίων, τὸν κομμουνισμό. Εἶχε γεννηθῆ τὸ 1887 καὶ ὅμως στὸ τέλος τῆς Κατοχῆς ἀνεφώνησε: «Γεννήθηκα τὸ 1944» ἐπειδὴ εἶχε γίνῃ μέλος τοῦ ΚΚΕ. Τὸ μόνο ποὺ ἐκέρδισε μὲ τὴν καρδιακὴ αὐτὴ συμμετοχὴ σὲ κόμμα ὑπῆρξε ἡ καταδίκη σὲ θάνατο τῆς κομμουνιστρίας μητέρας μου Κρητικιά Μπεάτα, ἡ ἀπόλυσή του ἀπὸ καθηγητῆς στὸ Πολυτεχνεῖο, ἡ ἀπώλεια τῆς περιουσίας του καὶ ἀγάπη τῶν θαυμαστῶν του.

Ο πατέρας μου με ανέθρεψε με μία και μόνη επαναλαμβανομένη λέξη: παιδεία και πάλι παιδεία. Μή σκέπτεσαι ποτέ τὰ χρήματα, οὔτε τὸς τίτλους, οὔτε τὶς θέσεις, οὔτε τὴν δόξα. Ὅλα αὐτὰ θὰ σοῦ τὰ δώσῃ ἡ παιδεία, ἡ Θεὰ Παιδεία. Ἀργότερα ὅταν ἔγινα πιστὸς ὀρθόδοξος χριστιανὸς ἐκατάλαβα ὅτι ἡ Θεὰ Παιδεία τοῦ ἀθέου κομμουνιστοῦ πατέρα μου ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Χριστὸς.

Ὁ ἐμφύλιος με ἔστειλε στὴν Γαλλία τὸ 1947, σὲ ἡλικία 12 ἐτῶν καὶ ἐκεῖ ἔγκλειστος σὲ γαλλικὸ σχολεῖο με παρέλαβε ἡ Παιδεία. Μετὰ τὴν ὑποστήριξη τῆς διδακτορικῆς μου διατριβῆς στὴν Σορβόννη τὸ 1962, παρουσία τοῦ μουσικοσυνθέτου Γιάννη Ξενάκη καὶ τὴν ἐρωτική μου σχέση με τὸ χρῶμα ποῦ μοῦ εἶχε διδάξει ὁ θεῖος μου ὁ ζωγράφος Ἀλέκος Κοντόπουλος, ἐσυνέχισα νὰ ταξιδεύω στὴν Κίνα ὅπου ὁ δάσκαλός μου, ὁ πρόεδρος Μάο μᾶς ἔλεγε: Νεολαία τοῦ κόσμου, μέσῳ τῆς πολιτιστικῆς ἐπαναστάσεως ἐπιβάλλατε τὴν καθαρὴ καρδιά, τὸ ὄνειρο τῆς θεϊκῆς παιδείας τοῦ Διογένη στὸ πιθάρι του. «Εἶπα στὸ παιδί μου, ἔλεγε ὁ Μάο, πῆγαινε στὴν ὑπαιθρο καὶ πὲς στοὺς φτωχοὺς καὶ μικρομεσαίους ἀγρότες πὼς ὁ πατέρας μου λέει ὅτι, ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγα χρόνια σπουδῶν, γινόμαστε ὅλο καὶ πιὸ ἡλίθιοι. Σᾶς παρακαλῶ θεῖοι καὶ θεῖες, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές, γίνατε δάσκαλοί μας. Θέλω νὰ με μάθετε ἐσεῖς».

Ἡ ἀγάπη μου γιὰ τὸν δάσκαλό μου τὸν Μάο με ἔδιωξε ἀπὸ τὴν Σορβόννη τὸν Μάη τοῦ 1968 καὶ εὐρέθην πολιτικὸς πρόσφυγας στὸν Καναδᾶ, καθηγητῆς στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ὀττάβας, πάντα ὑπὸ τὴν καθοδήγηση τοῦ πατέρα μου Νίκου ποῦ μοῦ ἀπηγόρευε κάθε ἀνάμιξη σὲ κόμματα καὶ βουλευτικία. Ἡ τρελὴ ἀγάπη μου γιὰ τὸν ἑλληνισμό με ἔφερνε συνεχῶς ὀπίσω στὰ ἀχνάρια τῶν παιδικῶν μου χρόνων, τὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ ἔχοντας πάντα κατὰ νοῦ τὶς νουθεσίες τοῦ πατέρα μου: μὴν εἰσέλθῃς ποτέ στὴν κομματικὴ ζωὴ τοῦ παρηκμασμένου τούτου τόπου. Μὲ παιδεία καὶ πάλι παιδεία οὐδεὶς θὰ δυνηθῇ ποτέ νὰ σὲ ἀγγίξῃ.

Τώρα, ἐκ τοῦ τάφου, με ὀρθάνοικτα παιδικὰ μάτια βλέπω νὰ παραμένουν στὸ τόπο μας τρεῖς ἀγνές ἐστίες: τὸ ἀντάρτικο πόλεων, τὸ ΚΚΕ καὶ ἡ Χρυσὴ Αὐγὴ. Οἱ δύο πρῶτες ἀγνές ἀλλὰ ἀναποτελεσματικές. Ἡ τρίτη ἀγνή καὶ ἀποτελεσματικὴ. Χάρι στὴν παιδεία τοῦ πατέρα μου, αὐτὸ ποῦ λέω τὸ γνωρίζω καὶ δὲν πρόκειται οὐδεὶς νὰ με μεταπέισῃ. Ἀγνότητα καὶ βία συγκατοικοῦν πάντα: στὸν Χριστὸ, στὴν ἐκδίωξη τῶν ἐμπόρων ἀπὸ τὸν ναὸ καὶ στοὺς Σπαρτιάτες στὶς Θερμοπύλες. Χριστὸς καὶ

Λεωνίδας ἐπέτυχαν διότι ἐθυσίασαν τὸ εἶναι τους γιὰ τὴν ἐπίτευξη πνευματικοῦ σκοποῦ. Καὶ τότε ὁ Ἀλέξανδρος προσεκύνησε τὸν Διογένη στὸ πιθάρι του.

Δημήτρης Κιτσίκης

1^η Σεπτεμβρίου 2015